

Stahují se hnědá mračna

To, co bylo ještě před mnoha lety nepředstavitelné, stává se běžným. To, co bylo skoro zapomenutým strašákem dvacátého století, začíná se drát na světlo světa i v tom jedenadvacátém. Fašismus a studená válka skončily. Opravdu? Ano, jenže jejich reinkarnace už s velkým rámem buší na dveře.

Nikdy nevstoupíš dvakrát do stejné řeky. I to platí. Žádná historická zkušenost se neopakuje ve zcela stejném provedení. Jenže vodě je jedno, do kterého koryta se vyleje. A to platí i o té nenávistné hnědé břečce, kterou novodobí fašisté rozlévají všude kolem sebe.

Prezident Miloš Zeman (legitimitu jeho postu jako anarchisté s drzou samozřejmostí neuznáváme) de facto prohlásil, že nemáme xenofoby označovat jako xenofoby, rasisty jako rasisty a fašisty jako fašisty. S takovým přístupem můžeme s klidem prohlásit, že tu žádné nebezpečí xenofobie, rasismu a fašismu opravdu není. Jenže my bychom rádi nazývali věci jejich pravými jmény. Takže klidní být nemůžeme.

Fašisté všech barev vycítili svou příležitost a vystrkují růžky, nestydí se říkat zvrhlosti, o kterých by si dřív jen tajně snili. Zemanův nový spolubojovník Konvička, posedlý živými představami o znásilňujících hordách barbarů by své nepřátele podle vlastních slov nejraději rozemlel na masokostní moučku. A on je jen špička ledovce čouhající z moře lidového fašismu, který se projevuje výroky o střílení, likvidaci, konečném řešení, plotech na hranicích apod.

Fašismus je těžké přesně definovat, ale některé jeho pilíře přesto pojmenovat můžeme. Předně je to politika vylučování, jdoucí proti pokrokové tradici volnosti, rovnosti a bratrství pro všechny. Fašisté ze „slušné“ společnosti rádi vylučují různé menšiny, tu etnické, tam zas sexuální apod. Fašismus vytváří falešný pocit jednoty, kde v jednom šiku stojí ti, kteří jsou ze sociálně-ekonomického pohledu vykořisťováni, se svými vykořisťovateli. Kdo drží opatě v této „jednotě“, je ale předem dané. Fašismu je blízká represe a pronásledování odpůrců a kritiků.

Přibývá míst, kde výše uvedené principy nabývají na síle. Daří se jim v Rusku stejně jako na Ukrajině. Zvítězi-

ly v Maďarsku a v Polsku. Jsou pilíři tzv. Islámského státu, stejně jako základem slovníku mnoha evropských politiků či amerického prezidentského kandidáta Donalda Trumpa. Živí nenávist a ta zas živí je. Rozdělují lidi na MY a ONI s tím, že ONI musí být vyloučeni, potlačeni, eliminováni, umlčeni...

Politice nenávisti a na ní vystavěnému pocitu kulturní nadřazenosti se vždy dařilo v obdobích následujících po krizích kapitalismu. Otevírá se kvůli tomu před námi nová situace, která více než kdy předtím od pádu berlínské zdi smrdí studenou válkou.

Hranice, které byly pro lidi pomyslně (zatímco pro kapitál fakticky) odbourávány, se začínají znovu vztyčovat (pro lidi, nikoli pro kapitál). Volá se po armádě na hranicích, aby nás údajně uchránila před „uprchlickou tsunami“, jak je záměrně hystericky označován příchod lidí prchajících před válkami a bídou. Fašisté svým odpůrcům vyhrožují šibenicemi a už zdaleka nejde jen o holohlavé pitomce se zvrhlou zálibou v násilí a nacistické symbolice.

Situaci moc nepřidávají ani senzacechtivá média, která se snaží v ekonomickém zájmu svých inzerentů honit sledovanost rozdmýcháváním emocí, z nichž strach je tím nejlepším obchodním artiklem. Co víc si přát než u televize sedící vystrašené obyvatele. Takoví se totiž dají nejsnáze ovládat. To technologové moci vědí a i v minulosti vždy věděli.

Kdo se bojí uprchlíků, neměl by vycházet vůbec na ulici, jelikož má tisícinásobně větší pravděpodobnost, že mu ublíží projíždějící automobil, nehledě na další mnohonásobně reálnější rizika, jako jsou padající omítka, smog apod.

My do ulic ale vycházet budeme, jelikož se nebojíme imaginárních strašidel a život milujeme se vším, co k němu patří. To ale neznamená, že bychom nechtěli rozšiřovat horizonty jeho svobody, možností, ale i odpovědnosti. Naším cílem je totiž život bez nerovnosti, nenávisti, násilí, rasismu, fašismu, homofobie a dalších zpátečnických a utlačovatelských principů a nepřirozených autorit. Naším cílem je život v solidaritě, vzájemnosti, svobodě a rovnosti.